

U OVOM BROJU:

Božji poziv na probuđenje

Armin Gesswein

**Programiraj svoj duhovni
kompjuter**

Jan Vareca

Ko me je poljubio?

Evangeline Booth

misaone refleksije

SIONSKA TRUBA

Uredništvo:

Janko Vareca

Janko i Marina Bako

Adresa:

siont@ptt.yu

Dragi čitaoci.

Na ekranu Vašeg kompjutera pojavio se **prvi broj** elektronskog magazina SIONSKA TRUBA. Ovo je prva hrišćanska publikacija ovakve, elektroske vrste na našem jeziku (ispravite nas ako grešimo) u internet prostoru.

Nadamo se da će Vam se ova ideja i projekat dopasti i da ćete je podržati.

SIONSKA TRUBA će nastojati da na svoje stranice uvrsti tekstove koje će osvežiti duh, pokrenuti um na razmišljanje i terati srce na odluku da revnosnije sledi Isusa Hrista.

Želimo Vam svaki Božji blagoslov.

Vaša, SIONSKA TRUBA.

www.sion.net

*"Sionska truba ne piše o virtuelnoj stvarnosti,
već o duhovnoj realnosti!"*

BOŽJI POZIV NA PROBUĐENJE

Armin Gesswein

"... ako se narod moj na koji je prizvano ime moje, ponizi i pomoli se i potraži lice moje i povrati se od zlih puteva svojih, - ja ću ga uslišiti s nebesa, oprostiću mu greh njegov i isceliću zemlju njegovu." (2. Let. 7:14)

Krajnje je vreme da nas neko opet pozove na probuđenje, ali ko će to učiniti? Neki dobro poznati crkveni vođa? Tek malo njih će ga poslušati!

To mora učiniti Bog! I On baš to čini u drugoj knjizi Letopisa 7:14. Sam Bog zove na uzbunu.

On to čini tako prodorno pa zato pomislimo da će svi odmah odgovoriti. Međutim, ono šta zaista plaši je da ljudi čak i kad čuju da ih sam Bog zove na probuđenje, prave se gluvi.

Još više plaši činjenica da se naglo puni čaša bezakonja koja je druge civilizacije dovela do njihove osude uništenja. Vatra greha i pakla gori sve jače i jače.

Nigde u celoj Bibliji Bog ne govori jasnije, direktnije i izrazitije, nego u drugoj knjizi Letopisa 7:14. Ali ipak ne slušamo! Nije problem u Božjem glasu, nego u našim ušima! Koga Bog zove? Kome je namenjen poziv? Božjem narodu!

U celoj Bibliji izgleda da Bog ima samo jedan veliki problem: Njegov vlastiti narod. Da je Božji narod u pravom odnosu sa Njim, nikakva sila sveta ni pakla ne bi mogla da ga zaustavi!

Čujemo li mi šta nam Bog govori? Slušamo li? Mi se ponašamo kao da Bog govori parlamentu ili predsedniku vlade, ali Božji poziv govori Božjem narodu, a ne političarima. Poziv glasi Crkvi, a ne naciji, vernicima, a ne svetlu!

Crkva je ključ za dobijanje jedne nacije za Boga. Isus je rekao: "I kad on (Sveti Duh) dođe (Božjem narodu – Crkvi) uveriće svet o grehu i o pravdi i o sudu." (Jov. 16:8)

Božji poziv na probuđenje odnosi se na Crkvu, da se ponizimo, da molimo, da tražimo Njegovo lice i da ostavimo naše zle puteve.

Jasnim pozivom Bog nas zove na probuđenje čak nam pokazuje i način na koji to da učinimo (kako da to postignemo). Ovaj Božji poziv je dakle jasan i izvodljiv. On pogađa moralno tkivo naših bića.

Pozivaju se hrišćani. Ovo je njihova potreba. Oni moraju da učine ove četiri stvari koje Bog spominje. To nismo očekivali, mislili smo: svetski ljudi treba da se ponize, mole, traže Božje lice i okaniti se zlih puteva. Mnogi poziv na probuđenje u Crkvi smatraju šokantnim. "Zašto? Pa, nacija, svet se mora pokajati za svu svoju nemoralnost i pokvarenost!" Tačno, ali mi u Crkvi imamo istu potrebu i to u dubljem smislu, još gore je što izgleda da za to i ne znamo.

Baš tu se otkriva sva tajna probuđenja. Možemo to da nazovemo zakonom probuđenja koji ovako glasi: Sveti Duh budi nevernike (ne hrišćane) na pokajanje zbog svojih greha u istoj meri u kojem budi vernike (hrišćane) na pokajanje radi svojih greha. Kada vernici svojim gresima žaloste Svetoga Duha, nevernici deluju svojim gresima protiv Božjeg zakona.

Probuđenje je crkvena reč. Ništa nije za Crkvu stvarnije i razumnije od nje. Na primer, kako da očekujemo od neobraćenih (nevernika) da se ponize, ako smo mi vernici ponosni, tvrdoglavi i nepokorni? Kako da očekujemo od njih da ljube Gospoda ako smo mi izgubili našu "prvu ljubav?"

Šta reći o našem učenju? Ono je svakako vrlo važno, ali ni ne možemo da se borimo i ratujemo sa drugima oko toga šta je pravo učenje. A u isto vreme da za sebe govorimo da smo hrišćani i oni koji ljube drugu braću.

Mi smo možda spremni da položimo život za Hrista, ali hoćemo li svoj život položiti za drugoga? Mi tražimo od Gospoda da nam oprost naše prestupe, ali opraštamo li mi jedan drugome?

Uporno tvrdimo da je cela Biblija nadahnuta, ali jesmo li spremni živeti prema svakoj reči Božjoj?

Probuđenje je crkvena reč. Probuđenje se odnosi na one koji imaju život u Hristu. Gresi sveta su sada i u crkvi. Zato sud mora početi od doma Božjega. Isus je rekao da smo mi u svetlu, ali ne od sveta. Naš čamac pušta vodu. Tone u vodu, a napravljen je da tu vodu preplovi!

Evan Roberts, učesnik u poznatom Velškom probuđenju, često je molio: "Gospode, savij nas! Savij Crkvu i spasi svet."

Ponekad kažemo: "Ako postignemo da se najgori grešnik u našem gradu obrati Bogu, imaćemo probuđenje." Probuđenje, međutim počinje na drugoj strani: ne sa najgorim grešnikom, nego sa najboljim svetim čovekom.

Mladicu koja donosi rod vinogradar čisti "...da više ploda donese." (Jov. 15:2) Ne treba da se brinemo, ako se najbolji hrišćani u crkvi prvi zabrinu i predaju se još više molitvi i traženju lica Gospodnjeg. Brinimo bolje ako se to ne događa!

Isus je bičem u ruci dva puta čistio hram. Sa revnošću koja ga je zaokupila, On je vikao: "Dom moj, dom molitve zvaće se." (Mat. 21:13) Danas se molitveni sastanci slabo posećuju. Nivo molitve u crkvi određuje njeno probuđenje.

John Wesley je rekao: "Sva Božja dela učinjena su molitvom vere." D.L. Moody je izrazio to vrlo dobro, rekavši: "Svako Božje delo ima koren u nekom klečećem obliku."

Probuđenja su rađana na molitvenim sastancima i dalje održavana molitvom. Jeruzalemska zajednica daje nam primer tome, kada su svi njeni članovi bili "istrajno i jednodušno" (Dela 1:14), doslovno ove reči se prevode sa "tvrdoglavo ustrajni kao jedan" na molitvi. Komentarišući ovaj stih A.T. Pierson je zaključio: "Ni jedno probuđenje nije nastalo drugačije osim u jednodušnoj molitvi i sa usrdnim moljenjem, i ni jedno probuđenje se nije nastavljalo bez te iste takve molitve."

Probuđenje možemo doživeti bez propovedanja, ali nikada bez molitve. Današnji problem nije što u svim

zajednicama nema molitve. To nije istina. Niti je istina da se ništa ne događa, jer nema probuđenja. Mnogo toga se događa (razne aktivnosti crkve)! Ali probuđenje vere nemamo zato što nemamo onu vrstu molitava koje donose probuđenje. Nemamo žarku molitvu i zastupanje, i ne čekamo na Boga u našim molitvama dok nam Duh Sveti ne stavi na srce određene stvari za koje treba moliti. Iz naših crkava je gotovo nestala takva vrsta molitve. Ljudi kažu: "Nebo izgleda kao da je od kamena, kada molimo za probuđenje, ne вреди, ništa se ne događa..." Kamen nije na nebu nego u njihovim srcima!

I dalje još govore: "Greh je tako velik među ljudima, poroci jaki i ukorenjeni." "Mi živimo u zadnjem vremenu i ne možemo da očekujemo probuđenje." "Probuđenje, pa, to zavisi od Boga, ne od nas." To ne bi trebalo da se čuje iz usta obraćenih hrišćana. To je laodicejstvo, ravnodušnost, usnulost. Najgore je što oni ne primećuju svoje siromaštvo, kao ni siromaštvo svoje crkve – zajednice. Baš, kao i crkva u Laodiceji, koja nije ni bila svesna da se "okliznula". Isus je laodicejane nazvao jadnima, bednima, siromašnima, slepima i golima. (Vidi, Otk. 3:14-22)

Šta će se desiti kada prihvatimo Božji poziv na probuđenje? Odgovor je jasan, kao i sam poziv: "ja ću ga uslišiti s nebesa, oprostiću mu greh njegov i isceliću zemlju njegovu."

Jedan misionar u Kini je jednom rekao: "Verujem u probuđenje jer je to jedina stvar koja ima sve dimenzije, za sve potrebe."

Probuđena crkva može uticati na čitava geografska područja za Boga. Jonathan Edwards o probuđenju u Northampton-u zapisao da je nad celim gradom tako bio prisutan Duh Sveti, da su ljudi prestali sa svojim beskrajim svađama i osvetama, ogovaranjima i mešanjem u tuđe poslove. Kafane su postale prazne, a svaki dan je izgledao kao nedelja.

Nakon Finney-eve propovedi u Rimu, država New York, ljudi su ispovedali grehe i prihvatili spasenje Božje. Božja prisutnost se osećala svuda, po celom gradu. Ljudi su se zajedno molili, kad bi se sretali na ulicama. Grešnici su bili snažno presvedočavani o svom grehu - čim bi ušli u grad, tražili bi crkvu, da traže pomoć i spasenje za svoje duše.

Danas, većina hrišćana malo zna ili ništa ne zna o "većoj prisutnosti Božjoj", o prisutnosti Božje sile i svetosti. (To su za njih samo priče iz daleke i slavne prošlosti)

Krajnje je vreme! Potreba je veoma velika! Hoćemo li poslušati glas Božjeg poziva na probuđenje? Vreme je da se crkva probudi i ustane da traži lice Gospodnje, sve dok On ne usliši i ne pusti na nas kišu Duha Svetoga.

PROGRAMIRAJ SVOJ DUHOVNI KOMPJUTER

Jan Vareca (St. Pazova)

Rim. 12:2; Fil. 4:8

Kompjuterski programeri koriste termin "smeće ubaci, smeće će izaći". Ulazna informacija u kompjuter, određuje izlaznu informaciju - rezultat. Šta ubaciš u svoj kompjuter, to će ti on i izbaciti napolje.

Slično tome, kakav program ulazi u tvoj um, tako ćeš da se ponašaš. Tvoje razmišljanje – misaoni život određuje tvoje ponašanje, navike, reči, sklonosti i duhovnost. Iz tog razloga je veoma važno da svoj um hranimo – "ubacujemo", stvari koje su: istinite, časne, pravedne, čiste, ljubazne (voljene), na dobrom glasu, pune vrlina, vredne pohvale (Fil. 4:8). Kako je rekao jedan propovednik, "Trebalo da budeš toliko ispunjen Rečju Božjom, da ona postane tvoja krv. I kada bi se posekao, onda bi trebalo da krvariš biblijski stih!" Ovo njegovo preuveličavanje, otkriva njegovu strast za Božjom istinitom Rečju – to je strast koju bi svaki vernik bi trebalo da ima.

Pavle moli, da mi "živimo dostojno pred Gospodom i da mu u svemu budemo ugodni, plodonosni u svakom dobrom delu i rastući u bogopoznanju, (i da) se jačamo svakom snagom ... za svako strpljenje i istrajnost, da s radošću zahvaljujete Ocu" (Kol. 1:10-12).

Ovo su divne odlike hrišćanskog karaktera, ali kako do njih doći? Stih 9 nam daje odgovor: "Ispunite se poznanjem njegove (Božje) volje u svakoj duhovnoj mudrosti i

razumevanju." Grčka reč prevedena sa "ispunite", znači "uticaj" ili "kontrola". To je ista reč koju apostol Pavle koristi u Efežanima 5:18: "Ispunite (budite kontrolisani) Svetim Duhom." Kada si ti ispunjen Svetim Duhom, onda on upravlja tvojim izborom, odlukama. Slično tome, kada si ispunjen poznanjem Božje volje, tvoj izbor i odluke biće učinjene u pobožnoj (duhovnoj) mudrosti i razumevanju.

Izraz "duhovna mudrost i razumevanje" znači više od poznavanja Reči Božje. To je dozvoljavanje Svetom Duhu da usmerava naš životu i vodi – da utiče, tj. kontroliše.

Ko kontroliše tvoj um?

Dok ispunjavaš svoj um Rečju Božjom, ona će više i više da kontroliše tvoje misli i ponašanje. A Duh Sveti će koristiti Reč da obnovi tvoj um i da te zaštiti od prilagođavanja (preobličavanja) svetskim standardima, stavovima i delima (Rim. 12:2).

Um jeste bojno polje gde se vodi bitka vere. Um jeste mesto za koje se Sotona bori da ga kontroliše. Od vremena prvog greha, um čoveka je postao potamnjen tj. zaslepljen (2 Kor. 3:14, 4:4) i kontrolisan od Sotone (Ef. 2:3).

Kroz ponovno rođenje (Jov. 3:3-6), čovek dobija novo srce i život, ali njemu ostaje isti um koji je napadan i zavođen (2 Kor. 11:3). Hrišćanin može imati srce željno Boga a da njegove misli tj. um bude u zbrci. Moguće je imati srce puno ljubavi, ali da se ima manjak mentalne percepcije (razumevanja ili shvatanja) duhovnih stvari. Ako hrišćanin želi živeti punim životom tj. imati puninu života, onda njegov um mora da bude obnovljen. Svaki hrišćanin treba sebi da postavi pitanje i da se time pozabavi: "Ko kontroliše moj um?"

"I ne upodobljavajte se ovom svetu, nego se preobražavajte obnavljanjem svoga uma, da biste mogli da razaberete šta je volja Božja, šta je dobro, i ugodno, i savršeno." (Rim. 12:2)

Reč Božja nas opominje da imamo obnovljeni um. Kakav misaoni život imamo je odlučujuće da li ćemo se obnoviti - preobličiti prema Reči Božjoj ili ovome svetu, "Jer je on kao i misli duše njegove" (Posl. 23:7).

Naša dela su određena našim odlukama. Naše odluke su određene time šta je u našim srcima i savesti, "A što izlazi iz usta iz srca izlazi, i to kalja čoveka" (Mat. 15:18).

Šta ulazi u tvoj um?

Srce i savest se oblikuje prema onome šta je u našem umu. Informacije u naš um dolaze kroz dvoje vrata: oči i uši, tj. šta gledamo i slušamo. Zakon "smeće unutra, smeće napolje." Drugim rečima šta, šta se stavi unutra to izađe i napolje. To jednostavno znači da smo mi proizvod onoga šta gledamo i slušamo. Sam Isus to potvrđuje: "Svetlilo tela je oko. Ako je oko tvoje bistro, sve telo tvoje biće svetlo; ako li je oko tvoje rđavo, sve telo tvoje biće mračno..." (Mat. 6:22-23)

Duhovni zakon, setve i žetve važi i za naš um (Gal. 6:7-8):

Ako poseješ misao
V
Ti žanješ delo
Ako poseješ delo
V
Ti žanješ naviku
Ako poseješ naviku
V
Ti žanješ karakter
Ako poseješ karakter
V
Ti žanješ sudbinu – posledice

Tako naš krajnji karakter, navike, dela i sudbina koja će nas zadesiti zavisi od naših misli!

Obnavljanje našeg uma se stalno vrši kroz naše zajedništvo sa Isusom Hristom. Kada provodimo vreme u prisutnosti Božjoj, Duh Sveti stvara atmosferu promene nad nama i u nama. "A mi svi otkrivena lica odražavamo slavu Gospodnju i preobražavamo se u istu sliku iz slave u slavu - kako to čini Duh Gospodnji." (2 Kor. 3:18)

Kada provodimo vreme sa Bogom, mi ga bolje upoznajemo. Kako negujemo svoje zajedništvo sa Bogom (stalno ga održavamo - gajimo), slušamo njega i izvršavamo njegove zapovesti, naš um biva menjan - obnovljen.

Dakle, um biva obnovljen kada rešimo da verujemo Božjoj reči iznad svega. Reč Božja

je prva alatka data nam od Boga za obnovu našeg uma. "Jer oružje našeg vojevanja nije ljudsko, nego je silno u Bogu - da ruši utvrđenja, te rušimo mudrovanja, i svako uzvišavanje koje se diže protiv bogopoznanja, i zarobljavamo svaku misao - za poslušnost Hristu." (2 Kor. 10:4-5)

Đavo vodi stalnu bitku za tvoj um!

Kada smo počeli da živimo naš život kao nanovo rođene osobe - hrišćani, našli smo se u velikoj bitci. Neprijatelj dece Božje jeste Sotona. Sotona želi da pobedi hrišćanina, želi da ga zavede, želi da ga udalji i otuđi od Boga. Sotona želi da hrišćanina zadrži dalje od slušanja i delovanja po istini, jer on zna dobro šta je Isus rekao da, "istina će vas osloboditi".

Glavno mesto Sotonskog napada jeste um tj. misaoni život. U našim mislima počinje bitka. Malo hrišćana uzima ovu činjenicu ozbiljno, oni tako malo i slabo čuvaju svoje umove i nadgledaju svoj misaoni život. Njihovi umovi su ispunjeni raznim TV programima, muzikom, novinskim člancima i razgovorima koje slušaju oko sebe. Hiljade misli ovoga sveta ulaze u njihove umove. Oni razmišljaju o tim mislima, vrte ih u svojim umovima i posle toga se čude što imaju prljave (protivne Bogu) misli, što imaju iskušenja, padove i slab duhovni život. Moramo razumeti da nesvete – svetske misli su Sotonina utvrđenja, gde može da stoji u našem životu.

Pismo kaže da mi možemo "da rušimo utvrđenja" i da zarobimo svaku misao za "poslušnost". Mi treba da imamo um Hristov (Fil. 2:5). Mi ne treba da budemo kontrolisani od strane loših, prljavih ili protivnih Bogu misli, mi možemo da kontrolišemo - utičemo na to šta ćemo misliti. David je znao za tajnu čuvanja tj. kontrole misli, on kaže: "Neću ništa zlo pred svoje oči metnuti" (Ps. 101:3). Kao mudri ljudi mi moramo da pazimo šta ulazi u naše umove.

Misli koje nas navode na prevaru, mržnju, zavist, opadanje, požudu i sl. dolaze od đavola. Mi treba da srušimo Sotonina utvrđenja i da odbacimo njegove misli. Mi to radimo tako što testiramo svaku misao da li je u skladu sa Svetim pismom.

Ako uložimo ovakav napor, naš um će biti obnovljen a naša vera će se razvijati. Zapamtimo, UM jeste bojno polje. Cilj borbe je pobediti misao pre nego što ona uđe u delo.

Ako pobedimo u bitci za naš um, radovaćemo se punini života sa Hristom svakoga dana, do kraja života.

KO ME JE POLJUBIO?

Evangeline Booth

Jednoga dana stajala sam pred ulazom dvorišta velikog istražnog zatvora i policijske stanice. U dvorištu je bilo dosta ljudi, neki su tu poslom, neki posećuju svoje zatvorene rođake, neki tu rade. Sve je delovalo mirno. Odjednom, začula se vika i lom. Otvorila su se jedna metalna vrata iz kojih su brzo izlazili ljudi – kao da beže od nečega. Onda sam videla prizor od kojeg mi je zastao dah. Pojavila se žena, koju su držala četiri policajca, ona se otimala i vikala, njena odeća je bila iscepana i krvava, njeno lice puno modrica i mrlja od sasušene krvi. Policajci su je vodili kroz dvorište do automobila, ali žena se toliko žestoko otimala, da je rušila sve oko sebe.

Šta sam mogla da uraditi? Ovo je bio trenutak koji je trebalo da iskoristim. Da li mogu da ponudim molitvu toj ženi? Ne, nije bilo vreme za to. Da li mogu da pevam? To bi bilo smešno. Da li mogu da joj dam novac? Njoj novac ne bi pomogao.

U mom razmišljanju i želji da pomognem ovoj ženi, jedna misao mi je ispunila i zapalila srce. Prišla sam toj ženi s leđa koju su čvrsto držali i brzo je poljubila na obraz i sklonila se.

Žena se odjednom umirila a policajci su mogli da odahnu. Ona je pogledala u nebo i rekla: "O moj Bože!" Okrenula se i opet rekla: "O moj Bože, ko me je poljubio? Od kada je moja majka umrla niko me nije poljubio." Zatim je ušla u kola, koja su je vozila u centralni zatvor na odsluženje kazne.

Kasnije sam otišla u zatvor da posetim ovu ženu. Čuvar mi je rekao o njoj da se ponaša kao luda, da šeta po svojoj ćeliji i da svakoga pita: "Da li znaš ko me je poljubio?"

Kada sam je ugledala ponovo sam ostala bez daha, njeno lice je bilo čisto, imala je velike i

lepe oči. Prišla mi je, i pitala me: "Da li ti znaš ko me je to poljubio? Zatim je nastavila: "Imala sam sedam godina, kada je moja majka – udovica, umrla. Umrla je u siromaštvu, u starom i mračnom podrumu. Kada je umirala pozvala me k sebi, stavila svoje ruke na moje malo lice i rekla: "Jadno moje dete, moja mala bespomoćna devojčice. O Bože, smiluj se nad mojom malom devojčicom, i kad ja odem, ti je zaštititi i brini se za nju." Od tog dana do sada, niko me nije poljubio. Žena se ponovo zagledala u mene i pitala me: "Da li ti znaš ko me to poljubio?" Rekla sam: "Ja sam ta koja te poljubila".

Onda sam joj mogla da joj kažem o Njemu, čije srce je mnogo nežnije od moga, o Njemu koji je umirao na krstu radi naših greha, o Njemu koji je bio ranjen radi naših prestupa, o Njemu koji nam daje poljubac oproštenja kada se izgubljeni vraćamo k njemu...

Evangeline Booth je ćerka Williama Booth-a osnivača misije Armija Spasa, Sama Evangelina je bila jedna od vođa ove misije (1934-1939), posle očeve smrti. Ona je takođe bila jedina žena sa činom generala u Armiji Spasa.

misaone refleksije

DODIR NEBA

Janko Bako (St. Pazova)

Meni droga ne treba,
samo dodir neba.

A Tebi?

Često Ti lepota maštu zagolica
- pozeleo bi da si ptica.
Zorom da budiš ljude,
razdraganosti Tvojim da se čude.
Da letiš livadom punom cveća,
gde god sletiš - čeka te sreća.

Ali, predivne slike i umiljati zvuci
ponekad se zagube u žustroj zbrci.
Srce Ti obuzme čudna hladnoća
- odjednom Ti prija samoća.

Zapažaj ovoga sveta surovost.
Sve više se osećaš kao gost.

Želiš da promeniš tmurnu realnost?
Želiš neku lepšu stvarnost?
Diskusije i polemika mnoga
a Tebi se nudi droga.
Pazi, to je samo čudesna varka.
U opasnosti je Tvoja životna barka.

Ej, bre - još nije propao ovaj svet!
Zato te molim: uzmi se u pamet.
Još uvek nisu potonule sve lađe,
još uvek nada može da se nađe.

U veri zamoli Stvoritelja svoga,
našeg milostivog Gospoda Boga:
da Ti dade snage - pobediti iskušenja,
da Te obnovi - novom radošću življenja.

Molitvu ovu nikad ne zaboravi.
Ostani zauvek u Božjoj ljubavi.

Nama droga ne treba,
samo dodir neba.

(1. Kor. 2:9)

JA NE MOGU DA MOLIM *nepoznati autor*

Ja ne mogu reći OČE, ako to ne opisuje moj
svakodnevni odnos sa Njime.

Ja ne mogu reći NAŠ, ako u mojoj religiji
nema mesta za druge ljude i tuđe potrebe.

Ja ne mogu reći KOJI SI NA NEBESIMA, ako
su moje misli i oči zaokupljene zemaljskim
stvarima.

Ja ne mogu reći NEKA SE SVETI IME
TVOJE, ako se ja ne posvećujem.

Ja ne mogu reći, NEKA DOĐE
KRALJEVSTVO TVOJE, ako nisam voljan da
se pokorim Njemu, i da dozvolim da bude Car
moga života.

Ja ne mogu reći NEKA BUDE VOLJA
TVOJA, ako nisam voljan da mu budem
poslušan i ako želim živeti po svome.

Ja ne mogu reći I NA ZEMLJI KAO NA NEBU,
ako nisam voljan da mu služim sada i ovde.

Ja ne mogu reći HLEB NAŠ NASUŠNI DAJ
NAM DANAS, ako sam lenj da ga zaradim za
sebe i da ga podelim sa drugima.

Ja ne mogu reći I OPROSTI NAM DUGOVE
NAŠE KAO I MI ŠTO OPRAŠTAMO
DUŽNICIMA SVOJIM, ako u mome srcu postoji
stalna ne simpatija prema nekome.

Ja ne mogu reći I NE DAJ DA PADNEMO U
ISKUŠENJE, NEGO IZBAVI NAS OD ZLA, ako
nisam voljan da se borim protiv sotone i greha.

Ja ne mogu reći JER JE TVOJE
KRALJEVSTVO, ako On nije potpuni
Gospodar mog srca i života.

Ja ne mogu reći I SILA, ako sumnjam u
Njegovu moć i plašim se šta će ljudi da mi kažu
ili učine.

Ja ne mogu reći ZA NAVEK, ako sam zabrinut
za moju svakodnevnicu.

Ja ne mogu reći AMIN, ako ne mogu mu reći:
Šta god da me košta, ja idem za tobom.

PRESEDNIČKI GOVOR

*Rano 1998 godine, Y. K. Museveni, predsednik
Ugande je bio od novinske REUTERS agencije
opisan kao "govornik koji ima rešenje za
promene u Africi", on se u svom govoru
posebno obratio hrišćanima i ukazao im na
njihovu ulogu u društvu.*

"Dame i gospodo, želeo bih da podelim neke
misli sa vama, neke misli o današnjoj situaciji u
afričkom narodu. Ja vidim plemenske razlike,
siromaštvo i bolesti, nedostatak finansija za
obrazovanje naše dece, političke i rasne
probleme. Očigledno je da principi Isusa Hrista
nisu duboko prisutni u Africi!

Vama može izgledati čudno da ja ovako javno
govorim o Hristu. Ja znam da mnogi sada
misle, da je ovo samo još jedna religiozna
fraz a ne praktično rešenje za probleme koje
sam nabrojao. Znaite, ja nisam baš neka
religiozna osoba; ja čak imam probleme sa
nekim religioznim ljudima, oni koji me poznaju
to mogu da potvrde.

Svaki onaj koji tvrdi da voli Boga takođe voli i druge. Ovo je jedna od osnovnih karakteristika svakog sledbenika Isusa Hrista. U Njemu, ja nalazim unutrašnju snagu, principe i stil života koji mogu pomoći meni i celom ugandskom narodu, da se reše naši lični i nacionalni problemi.

Jedna od najinteresantnijih činjenica o Isusu Hristu jeste ta da je On prisutan u svakoj naciji na zemlji, bez obzira koja se religija tu praktikovala, On je najveći autoritet za ljudske odnose koji je ikad živeo. Njegov pogled na to je prihvatljiv u svim kulturama i religijama i biva prihvaćen od mnoštva ljudi. Želeo bih da pomenem tri Njegova principa koja će pomoći Africi, ako ih primenimo. Ja govorim o opraštanju, poniznosti i ljubavi.

Opraštanje: Isus Hrist jeste jedina osoba koja je govorila o безусловnom opraštanju, čak i prema ličnim neprijateljima. Kako u zemlji, u kojoj je rat besneo generacijama, bilo koja osoba ili nacija može naći mir, osim ako mi ne dođemo do tačke oprostjenja i prepuštanja Bogu da sudi nad našim neprijateljima, kako On odluči? Otkriveno je to da, ako mi ne želimo da oprostimo, onda povređujemo sebe teže, nego one koje mrzimo. Ja sam došao do zaključka da Hristova poruka o opraštanju jeste jedino praktično rešenje za nacionalne rane i jedini put ka pravom jedinstvu.

Poniznost: To jedan od najvećih zahteva da bi se postalo dobar vođa. Mnoge vođe slede vlastite želje za slavom i silom, zadovoljenje njihove pohlepe je njihov jedini interes. Jednom kada dođu do položaja, odjednom zaborave na ljude oko sebe, na njihovo siromaštvo i potrebe. Oni zaboravljaju da mogu biti snažan instrument za pomoć svojoj zemlji, i ponašaju se kao mali kraljevi ili diktatori. Samo ako narod ponizno prepozna, da oni sa velikim odgovornostima jesu samo slugе postavljene od Boga da služe narodu, može sebi pomoći da izađe iz trećeg sveta i uđe u novu budućnost. Biblija kaže: "Bog se protivi ponosnima a pomaže poniznima". Ako vi imate vremena da molite za mene, molim vas, onda molite. Bog će mi dati snagu, mudrost i razumevanje da budem ponizan.

Ljubav: Bilo je to za mene začuđujuće, videti da vekovima, oni ljudi koji su svojim delima čovečanstvu dali najveći doprinos su bili ljudi ubeđeni u verovanje da je čovekov najveći životni cilj, da traži Boga i da Ga ljubi svim

svojim srcem, umom, dušom i snagom. Pri tome mislim na Mojsija, Avrama, Williama Wilberforca, Majku Terezu. Kada bi mi, u našoj naciji i društvu mogli doneti pravilo da se voli Bog i da volimo jedni druge, svi problemi bi veoma brzo bili rešeni.

Mi možemo danas doneti odluku da oslobodimo Isusa Hrista od svih religioznih ludačkih košulja u koje smo ga prisilno obukli, i da onda sa Njim zajedno putujemo po prašnjavim afričkim putevima, gde bi se On osećao kao kod svoje kuće."

Kad bi svi predsednici sveta razmišljali kao Museveni.

SIONSKA TRUBA je nezavisna (interdenominaciona) hrišćanska publikacija, neprofitabilnog karaktera, koja se bavi pisanjima o verskom životu. Njeni prvi čitaoci i pisci su vernici, ljudi koji su svoje živote predali Isusu Hristu, da bi On postao njihov lični Gospod i Spasitelj. Ideja SIONSKE TRUBE je da vernicima stvori prostor, gde će se čuti njihov glas. I naravno, da posluži kao most za upoznavanje vernika u Isusa Hrista. Opširnije o SIONSKOJ TRUBI možete pročitati na stranicama: O nama i Šta verujemo? koje se nalaze na našoj Web prezentaciji, ili pišite na siont@ptt.yu i slobodno nas pitajte.

Stare brojeve SIONSKE TRUBE takođe možete downloadovati sa našeg sajta.

<http://www.siont.net>
<http://rain.prohosting.com/siont>